

ВЪНЧЕТО И ПЪНЧО

Ти искаш да ти разкажа една коледна приказка. Подъ камината гори крушовиятъ пънь — нашиятъ бѣдникъ. Искри излитатъ презъ комина. Въ тенджерата ври кървавицата. Майка ти отиде да смъкне отъ тавана орѣхи, сушени сливи и едно свесло бѣло грозде. Седни на колѣното ми и слушай! Додето майка ти сложи вечерята и наточи отъ зимника едно менче съ вино — приказката ще свърши.

Вѣха нѣкога две малки дечки — братче и сестриче. Братчето се казваше Пънчо, а момичето — Невѣнка. Пънчо бѣше като буренце. Не си ти, макаръ че приличашъ на буренце, опасно само съ единъ обржчъ. Твоитѣ уши сж много дълги и стърчатъ нагоре, а Пънчовитѣ бѣха толкова мѣнички, че не чуваше какво му говори неговата майка. А Пънчовата майка му говорѣше: — „Много си ми лакомъ, бре чедо! Не зная какъ ще те изхраня. Не яжъ толкова много, защото ще ти се пукне корема! Купихъ една кошница зимни ябълки и ги скрихъ въ раклата — ти си

ги набуталъ и си ги изялъ до едничка. Какъ не ти дожалъ за Вѣнчето — поне едничка да бѣше и оставилъ! Сега съмъ опекла две питки съ сирене. Едната е за тебе, а другата — за Вѣнчето. Сестричката ти отиде да хвърли просени зрънца на куцото врабче. Занеси ѝ питката. Седнете двама до отворения прозорецъ и си изяжете питкитѣ!“

Тръгна Пънчо да търси сестричката си. Додето се качи по стълбата на втория катъ — излапа своята питка. Предъ вратата на Вѣнчината стая единъ таенъ гласъ му каза: — „Тука е тъмно. Никой нѣма да те види. Я излапай и другата питка!“ — Безъ да му мисли много, Пънчо изяде и питката на Вѣнчето. Облиза се като котаракъ, сложи ржце въ джобоветѣ си и влѣзе при Вѣнчето да гледа какъ кълве зрънца куцото врабче. Вѣнчето нахрани хубаво своето крилато другарче, изтърси престилката си и затвори прозореца. Въ туй време влѣзе майка имъ съ метлата въ ржка.

— Сладки ли бѣха питкитѣ, де-